

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

Ι. ΜΗΤΣΟΥΚΑ

ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 9

ΤΗΛΕΦ. 31.671

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ

ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ

ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΚΩΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ

J. M. MORITA

ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΛΥΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΣ ΕΥΚΟΛΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥ ΜΑΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΠΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΤΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ

Ἡ «Ὁδοντιατρική» μὲ θλίψιν ἀγγέλλει εἰς τὸν ὀδοντιατρικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος ὅτι ὁ Σὸς μᾶς Καθηγητὴς κ. Νικόλαος Παπαντωνόπουλος ἔπαυσεν νὰ ὑπάρχη ἀπὸ τῆς 21ης Ἀυγούστου.

Παρ' ὅλον ὅτι ὁ τὸσον ζωντανὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἀπὸ χρόνιαιτὸ ἀσθενεῖς καικαθηλωμένος εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου καὶ μοιραῖο εἶχε καταστῆ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ἐν τούτοις τὸ ἀγγελμα τοῦ θανάτου του μᾶς εὖρε ἀπροσχοτί μᾶςτους καὶ μᾶς κατέθλιψε. Τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν θρηνεῖ τὴν πεφωτισμένην διάνοιαν, ἡ «Ὁδοντιατρική Σχολή» τὸν κτίστην καὶ τὸν δημιουργόν τῆς, οἱ συνάδελφοί του καθηγηταὶ τὸν ἐκλεκτὸν φίλον καὶ συνεργάτην, αἱ χιλιάδες τῶν μαθητῶν του θρηνοῦν τὸν φωτοδότην καὶ διδάσκαλόν τους, οἱ ἀδελφοὶ πρακτικοὶ ὀδοντίατροι τὸν προστάτην καὶ λυρωτῆν τους καὶ αἱ χιλιάδες τῶν ἀσθενῶν του, τὸν διάσημον καθηγητὴν καὶ ὀδοντίατρόν τους.

Ὁ Ἀποθανὼν Καθηγητὴς μᾶς δὲν ὑπῆρξεν ἄλλῳς ὁ συνεχιστὴς μᾶς οἰοσθήποτε παραδεδεγμένης ὀδοντιατρικῆς ἐπιστήμης ἐν Ἑλλάδι. Διότι πρὶν τῆς ἰδικῆς του ἐμφανιδοῦν ὑπῆρχε τοιαῦτη.

Ἐπῆρξε κατὰ κύριον λόγον ὁ δημιουργὸς καὶ ὁ πατήρ τῆς.

Ἀπὸ τὸ ὑπάρχον ἔμψυχον ὀδοντιατρικὸν ὕλικόν τὸ ὅποιον εὗρε τὸ 1923 εἰς τὴν Ἑλλάδα περιουνήλεξε καὶ ἀνύψωσε τοὺς πρακτικὸς εἰς ἀδελφούχοις. Δίδοντας δὲ εἰς αὐτοὺς ἐπιστημονικὴ ὀντότητα καὶ κατεύθυνσιν τοὺς ἀπέσπασε ἀπᾶς διὰ παντὸς ἀπὸ τὸν κομιογανιτισμὸν. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ παρὰ τὰ γλισχοι μέσα τὰ ὅποια ἡ πολιτεία τοῦ παρθῆς ἤρχει ἀπὸ τοῦ 1921 διδάσκον καὶ μεταδίδον κατὰ τρόπον ἐπαγωγῶν ἐπὶ μίαν γενεᾶν ὀλόκληρον εἰς τοὺς φοιτητὰς τῶν ὀδοντιατρικοῦ Σχολείου τὰς ἀπεράντους γνώσεις του τῆς ὀδοντιατρικῆς. Αἱ παραδόσεις του μὲ τὴν χαρακτηρίζουσα τὸν ἄνδρα εὐλατιεῖαν, σαφῆναι καὶ καλλιπέπειαν, ἀπετέλουσαν δι᾿ ἡμᾶς μὲν τοὺς φοιτητὰς πνευματικὴν πανδοσίαν, διὰ τὸν μεταστάντα δὲ χαρὰν καὶ θεῖον λειτουργήματα ἀπὸ τὸ ὅποιον ἤντιλει ζῶσιν καὶ εὐτυχίαν καταφανῶς ἐν τῷ προσωπῷ του ἐκδηλούμενην. Τὸ περισοῦδάστον σύγγραμμά του, τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι ἐκδοθέν «ὀδοντιατρικὴ χειρουργικὴ παθολογία καὶ θεραπευτικὴ» ὑπῆρξε ὄχι μόνον διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς ὀδοντιατρικῆς ἀλλὰ δι' ὅλους τοὺς ὀδοντίατρος τῆς χώρας μᾶς ἀχώριστος καὶ φωτεινὸς ὁδηγὸς καὶ πραγματικὸν «Ἐυαγγέλιον».

Παρ' ὅτι ἔχουν παρελθῆσαν τριάκοντα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἔλαχιστα νεώτερα θὰ εἶχε τις νὰ προσθέσῃ ἐπὶ τῆς θεραπευτικῆς τῶν ὀδόντων, γεγονὸς ὅπερ καταδυνάμνει τὴν εὐρωμάθειαν τοῦ ἀνδρὸς.

Ἡ «Ὁδοντιατρική», τὴν ὅποιαν τὸ ἀγγελομα τοῦ θανάτου τοῦ καθηγητοῦ μᾶς εὗρε ἐπὶ τοῦ πιστηρίου συλλυπεῖται θεομότατα τὴν σύζυγον καὶ τὸν ἰσάειον υἱὸν τὸν μεστάντα ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς καὶ δρόσεται εἰς αἰώνιαν μνήμην τοῦ Νικόλαου Παπαντωνόπουλου, ὅτι θὰ ἀκολουθῆ τὸ παράδειγμα τῆς ἀγαθῆς καὶ δημοφιλῆς τῆς ζωῆς.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Τὴν ὄν ἀπογευματινὴν τῆς παρελθούσης Τετάρτης 21ης Ἀυγούστου ὁ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἀσθενῶν Καθηγητῆς τῆς Ὁδοντιατρικῆς

Ἡ νοσταλγία πρὸς τὴν Πατρίδα τὸν ἐπακυφέρει τὸ 1919 εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου τὸν βλέπομεν νὰ ἐξαπέγγελλαι τὸ ὀδοντιατρικὸν ἔργον τῆς Ἑλλάδος.

στοματολογικῆς Ἐταιρείας» τῆς ὁποίας ὁπῆρξε Πρόεδρος ἐπὶ σεπρὰν ἐτών. Ὑπῆρξε ὁ ὀργανωτὴς δύο Πανελληνίων Ὁδοντιατρικῶν Συνεδρίων. Πολάκις ἀντιπροσώπευσε τὸ Πανεπιστήμιον εἰς Διεθνή Συνεδρία. Ὑπῆρξε μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλευτικοῦ Διεθνῶς Ὁδοντιατρικῆς Ὁμοσπονδίας. Ἐταίρος τῆς Διεθνῶς εἰς Ὁδοντιατρικῆς Ἐταιρείας Ὁδοντιῶν. Πρόεδρος τοῦ Πανελληνίου Ὁδοντιατρικοῦ Συλλόγου ὡς καὶ ἔκτακτον μέλος τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑλλάδος.

Η ΚΗΔΕΙΑ

Ἡ κηδεὶα τοῦ μεταστάντος Καθηγητοῦ ἐγένετο ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀ' Νεκροταφείου Ἀθηνῶν τὴν ὄν ἀπογευματινὴν τῆς παρελθούσης Πέμπτης 22ας Ἀυγούστου. Μὲ συντριβὴν καρδίας παρηκολούθησαν τὴν νεκρόσμον ἀκολουθίαν οἱ κ.κ. Καθηγηταὶ τῆς Ὁδοντιατρικῆς Σχολῆς καὶ ὅλοι οἱ ὀδοντίατροι τῶν Ἀθηνῶν ὅ ὅποιοι ἔτυχε νὰ πληροφορηθοῦν τὸν θανάτῳ του.

Τὸν νεκρὸν ἀπεχειρέτησαν οἱ Καθηγηταὶ κ.κ. Θέμης Μαυρογορδάτος καὶ Στέλλιος Σπερτζῆς. Ὁ Πρόεδρος τοῦ ΠΟΣ κ. Χρ. Γιαννουλόπουλος, εἰς φοιτητῆς ἐκ μέρους τῆς σπουδαζούσης νεολαίας καὶ μεσογυνητικώτατα λόγια φίλος του ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἑλλάδι τοῦ ὅποιοι τὸ νομα μᾶς διαφύγει. Κατετίθησαν πολλοὶ στέφανοι μεταξὺ τῶν ὅποιον τοῦ ΠΟΣ τοῦ ὀδοντιατρικοῦ Τμήματος Ἐπιστημῶν, τοῦ Ὁδοντιατρικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν καὶ ἄλλοι. Ἐπίσης ἐπὶ τῷ θανάτῳ του ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ψήφισματα :

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Πανελληνίου Ὁδοντιατρικοῦ Συλλόγου συνελθὸν ἐκτάκτως σήμερον ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγελμάτῳ τοῦ θανάτου τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ὁδοντιατρικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΠΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ τ. Προέδρου Πανελληνίου Ὁδοντιατρικοῦ Συλλόγου, ἀρόσαν τοῦ Προέδρου Ἐξουσιοδοτητοῦ (Συνεχῆς εἰς τὴν ἄλλαν σελ.)

Ὁ ἐκλείπων Καθηγητὴς κ. Νικ. Παπαντωνόπουλος

κῆς Σχολῆς Νικόλαος Παπαντωνόπουλος ἀπέθανε. Ὁ θάνατός του ἐβύθισε εἰς βραθύτατον πένθος τοὺς οἰκίους του καὶ κατέλύπησε τὰς χιλιάδας τῶν μαθητῶν του, τοὺς φίλους καὶ γνωστούς του.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΚΛΕΙΠΟΝΤΟΣ

Ὁ ἀποθανὼν Καθηγητῆς Νικ. Παπαντωνόπουλος ἐγεννήθη εἰς Φιλιατρὰ τῆς Μεσσηνίας τὸ 1881 ἅπου ἐπεράτωσε αὐτόθι τὰς Ἑνωσιακὰς σπουδὰς τοῦ ἐνηεγράφη τὸ 1898 εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν εἰς τὴν ὅποιαν ἐφοίτησε ἐπὶ διετίαν.

Ἄλλὰ ὁ Νικόλαος Παπαντωνόπουλος πνεῦμα ἀνήσυχον καὶ δημιουργικὸν ἀναχωρεῖ δι' Ἀμερικὴν, ἐκεῖ ἐργαζόμενος σπουδάζει ταῦτοχρόνως εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Νόρθγουέστερν τῆς ὀδοντιατρικῆς, ἀπὸ ἔλαβε τὸ πτυχίον αὐτῆς ἡρῆσσε ἀσκῶν ταύτην καὶ ταῦτοχρόνως παρακολουθεῖ καὶ τὴν ἱατρικὴν Σχολὴν τοῦ ἱεζίου Πανεπιστημίου ἐπεράτωσε καὶ τὰς σπουδὰς ταύτης.

κῆν δράσιν τοῦ Νικ. Παπαντωνόπουλου ὁπῆρξε τοσοῦτον γόνιμος ὡστε τὸ Πανεπιστήμιον τὸν ἐξέλεξε κατὰ τὸ 1921 Καθηγητὴν τοῦ ἀρτιστουάτου τότε ὀδοντιατρικοῦ Σχολείου.

Μετὰ δύο ἔτη ὑποβιβάστηκε εἰς ἐπιμελητὴν διὰ νὰ προαχθῆ καὶ πάλιν κατὰ τὸ Σεπτέμβριον τοῦ 1923 εἰς διδάσκαλον. Αἱ μεταπτώσεις ἀντι νὰ τὸν ἀπαγορεύουσιν τὸν ἐμψυχοῦν. Γίνεται κάτοχος τοῦ Πτυχίου τῆς ἱατρικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν καὶ μετὰ ἕντος ἀναγορευεῖται διδάκτωρ αὐτῆς. Κατὰ τὸ 1925 ἐπανεκαλέσεται Καθηγητῆς διὰ νὰ ἀπολυθῆ μετὰ δεκαετίαν καὶ νὰ ἐπαναδιορισθῆ μετὰ ἐξιμήμον, ἧτοι τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1936.

Παρὰ τὴν πλήρη ἐμποδίαν Πανεπιστημιακὴν του σταδιοδρομίαν εἰργάσεται ἀκόπως διδάσκων, συγγράφων καὶ δημιουργῶν. Ἐδημοσίευσε πλείστας μελέτας, ἐξέδωσε τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν σύγγραμμα τῆς ὀδοντιατρικῆς Χειρουργικῆς Παθολογίας καὶ Θεραπευτικῆς, τὴν «Ὁδοντιατρικὴν Ἐπιστήμη» ὁπῆρξε εἰς τὸν ἰδρυτῶν τῆς Ἐθονο

